

Στις μάχες της γενιάς μας να βγούμε νικητές!

Όταν πριν από λίγα χρόνια μας αποκάλεσαν «γενιά των 700 ευρώ», ο τίτλος συνοδευόταν από μια σιωπηρή παραδοχή ότι δεν πάει παρακάτω. Κι όμως ο τίτλος «η γενιά των...» εξακολουθεί να χαρακτηρίζει τους νέους αυτής της χώρας, μόνο που κάθε φορά συνοδεύεται και από ένα χαμηλότερο ποσό, εσχάτως 400 και αν πραγματοποιηθούν οι προεκλογικές «υποσχέσεις» (sic) ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και οι «συμβουλές» του ΔΝΤ και της ΕΕ, μπορεί να γίνει και των 150 Ευρώ.

Η νεολαία, το μεγάλο πειραματόζωο της κρίσης, δεν έχει να περιμένει τίποτε ούτε από τα μνημόνια ούτε από την ανάπτυξη που δήθεν ευαγγελίζονται το μαύρο μέτωπο των κομμάτων που μας οδήγησαν σε αυτή την κατάσταση. Μας θέλουν ανασφάλιστους, άνεργους, χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα, περιπλανώμενους στα διάφορα Ινστιτούτα Δια Βίου Μάθησης, για να βρούμε τελικά δουλειά με μισθούς πείνας, όπως επιτάσσει το Σύμφωνο Πρώτης Απασχόλησης. Για όλη αυτήν την πραγματικότητα μας προετοιμάζουν με τις αλλαγές στην εκπαίδευση, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Με τον πρόσφατο νόμο Διαμαντοπούλου καταργούν τον δημόσιο, δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου, εντείνουν την επιχειρηματική του λειτουργία, τσακίζουν τη συλλογική κατοχύρωση των πτυχίων, φιμώνουν οποιαδήποτε φωνή αντίστασης στο εσωτερικό του (διαγραφές, άσυλο, συμβούλια διοίκησης), ενώ ταυτόχρονα περικόπτουν οποιαδήποτε φοιτητική παροχή (συγγράμματα, σίτιση, στέγαση).

Όμως δεν αρκεί να περιγράψουμε την πραγματικότητα που ζούμε ήδη ή να προειδοποιήσουμε για τα ακόμη χειρότερα. Μια αριστερά άλλωστε που περιμένει στη γωνία, για να επισημάνει χαιρέκακα το «στα λεγα εγώ...» μικρή αξία χρήσης έχει. Το ερώτημα είναι αν υπάρχει άλλος δρόμος πέρα από τη γάγγραινα της ανεργίας, των ματαιωμένων προσδοκιών, των πτυχίων που αχρηστεύονται, των αδιεξόδων, των ατομικών λύσεων ή του δρόμου της μετανάστευσης. Η πιο αντιμνημονιακή ψήφος είναι σήμερα η ψήφος που δείχνει πώς μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τα δάνεια και τα μνημόνια τους. Αυτή την προοπτική επιδιώκει να εκφράσει η

ΑΝΤΑΡΣΙΑ.

Γενιά χωρίς μέλλον ή γενιά της ανατροπής;

Η νεολαία τα τελευταία χρόνια έχει γίνει πρωταγωνιστής νικηφόρων κοινωνικών κινημάτων, περιγελώντας όσους την ήθελαν «γενιά του καναπέ και των ριάλιτι» για να την καταδικάσουν σε μια ζωή χωρίς προοπτική. Το μεγαλειώδες φοιτητικό και ευρύτερα εκπαιδευτικό κίνημα του '06 - '07 που ανέτρεψε την αντιδραστική συνταγματική αναθεώρηση, έδειξε πως αποφασιστικοί αγώνες μπορούν να νικήσουν και γέμισε ελπίδα χιλιάδες νέους! Τα Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων είναι μια κατάκτηση που δείχνει ένα δρόμο της ενότητας του κόσμου του αγώνα, της δημοκρατίας και της κοινής δράσης όλης της αριστεράς. Το Δεκέμβρη του '08 στην εξέγερση μετά τη δολοφονία του Αλέξη, όταν βροντοφωνάχτηκε το ακόμη αδικαιώτο «Στις τράπεζες λεφτά στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες», η νεολαία έδειξε την εκρηκτική της δύναμη.

Αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής στη νεολαία!

Την εποχή των μνημονίων που δολοφονούν όλη τη γενιά μας, η νεολαία πήρε θέση στη μάχη μαζί με όλο το λαό. Γέμισε τις πλατείες δηλώνοντας περήφανα «να φύγουν όλοι!», ενώθηκε στις συνελεύσεις και συγκρούστηκε με τα λαομίσητα ΜΑΤ στους δρόμους της φωτιάς. «250 βουλευτές εσείς; 250 καταλήψεις εμείς» απάντησε όταν ΠΑΣΟΚ - ΝΔ και ΛΑΟΣ ψήφιζαν το νόμο ξεπουλήματος της δημόσιας εκπαίδευσης κάνοντας πρόβα τζενεράλε για τη συγκυβέρνηση. Εβδομάδες καταλήψεων σε όλες τις σχολές της χώρας, μαχητικές πορείες και μια γενιά που πάλευε να ξυπνήσει και πάλι τον εργαζόμενο λαό, για να παλέψουν από κοινού ενάντια στην σύγχρονη χούντα. Κι ενώθηκαν με τις καταλήψεις των δημοσίων κτιρίων και των σχολείων και συμμετείχαν και στην παρέλαση, όχι σ' αυτή τη χουντικής έμπνευσης φιέστα των κρατούντων, αλλά στην παρέλαση του λαού μουντζώνοντας τους γδάρτες των ονείρων μας και γυρνώντας το κεφάλι αριστερά. Η νεολαία βρέθηκε στις συγκλονιστικές απεργίες, στον αγώνα για να φτιάξει σωματεία σε χώρους δουλειάς που δεν υπάρχουν και να αποσπάσει τα υπάρχοντα από τη γραφειοκρατία και την υποταγή, στις επιτροπές αλληλεγγύης ενάντια στα κάτεργα του εργοδοτικού αυταρχισμού και στις νέες συλλογικότητες ανέργων.

ΑΝΤΑΡΣΙΑ

Δένω κόκκινο πανί
και σπάω το καλούπι,
σε κάτι πιο σπουδαίο ελπίζω
δεν το κουνάω ρούπι.

Κοινοβουλευτικές αυταπάτες για καλύτερο διαχειριστή ή ξεσηκωμός για αντικαπιταλιστική ανατροπή και πραγματική δημοκρατία;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμμετείχε σε όλες αυτές τις διεργασίες, τα κινήματα, τις μικρές και μεγάλες μάχες και συγκρούσεις, αλλά γνωρίζουμε καλά πως για να «γυρίσει ο ήλιος θέλει ακόμη δουλειά πολύ». Κανείς δεν έχει δικαίωμα να βαυκαλίζεται ή να νιώθει επαρκής όταν οι δυσκολίες και οι απαιτήσεις είναι τόσο μεγάλες και οι ανεπάρκειες τόσο εμφανείς. Γι' αυτό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύει για ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης κι ανατροπής στη νεολαία και κάνει ανοικτό κάλεσμα σε όλες τις νεολαιιστικές πολιτικές συλλογικότητες του αγώνα και όλης της αριστεράς να συμβάλλουν ισότιμα και δημοκρατικά σ' αυτή την υπόθεση. Οι διαφωνίες μας με το ΚΚΕ (πχ. απομονωτισμός, παραπομπή σε μια αόριστη λαϊκή εξουσία που περιγράφεται ως επιστροφή στον «υπαρκτό σοσιαλισμό» του παρελθόντος) και το ΣΥΡΙΖΑ (πχ. ευρωπαϊσμός, παραμονή σε Ευρώ - ΕΕ, κοινοβουλευτικές αυταπάτες) δε μπορεί σ' αυτή τη συγκυρία να αποτελούν φραγμό για την κοινή δράση βάσει αρχών στο κίνημα. Εκεί άλλωστε θα δοκιμαστούν όλες οι προτάσεις. Κι αυτή η συζήτηση αφορά και τη νεολαία!

Υπάρχει άλλος δρόμος χωρίς χρέος, Ευρώ, ΕΕ και μνημόνια!

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προβάλλει, υπερασπίζεται και παλεύει την πολιτική πρόταση για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης. Η πρόταση αυτή απαιτεί σκληρό αγώνα για να επιβληθεί, αλλά αποτελεί, κατά τη γνώμη μας, ρεαλιστική κι εφικτή διέξοδο για την επιβίωση, αλλά και μια προοπτική αλλιώςτικής ζωής. Το μόνο επιχείρημα που έχει απομείνει στους «πάνω» είναι το θατσερικό δόγμα «Δεν υπάρχει εναλλακτική». Κι όμως υπάρχει εναλλακτική, αρκεί να μη σκεφτόμαστε με βάση το ρεαλισμό του συστήματος, των δεικτών της αγοράς και της κερδοφορίας του κεφαλαίου, αλλά να ζυγιάσουμε τις επιλογές μας με γνώμονα τις κοινωνικές ανάγκες κι έναν άλλο συλλογικό προσανατολισμό προς το μέλλον.

Γιατί να συνεχίσουμε να πληρώνουμε ένα χρέος που έχουμε χιλιοπληρώσει και που στο όνομα του διαλύονται όλα τα κοινωνικά αγαθά; Διαγραφή του χρέους! Γιατί να είναι καταστροφή μια πορεία έξω από την ΕΕ και το Ευρώ, όταν καθημερινά ζούμε την καταστροφή της παραμονής σ' αυτή την ιμπεριαλιστική ένωση που χωρίζει τους λαούς κι ενώνει τους τραπεζίτες; Έξοδος από ΕΕ κι Ευρώ μαζί με ένα σύνολο μέτρων που να προσανατολίζονται σε μια άλλη πορεία προς όφελος των εργαζομένων και της νεολαίας και σε σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα που γεννάει την κρίση, την ανεργία και την εργοδοτική τρομοκρατία. Ποια είναι αυτά τα μέτρα; Να εθνικοποιηθούν οι τράπεζες και βασικοί πυλώνες της οικονομίας και να λειτουργούν με εργατικό έλεγχο. Να απαγορευθούν οι απολύσεις. Ριζική ανακατανομή του πλούτου προς όφελος των εργαζομένων.

Μα μπορεί η Ελλάδα μόνη της να πορευτεί ένα τέτοιο δρόμο; Δεν είμαστε μόνοι μας! Οι λαοί της Τυνησίας και της Αιγύπτου έδωσαν πρώτοι το παράδειγμα της εξέγερσης. Από τη Χιλή και το συγκλονιστικό κύμα φοιτητικών καταλήψεων μέχρι το κίνημα occury - είμαστε το 99% ή το διεθνές κίνημα ενάντια στην καταστολή του ελεύθερου διαδικτύου (ACTA) κάτι κινείται και προμηνύει τους μεγάλους κοινωνικούς σεισμούς που έπονται! Η κοινωνική ανυπακοή και η αντικαπιταλιστική στάση ζωής είναι η μόνη σταθερά σε ένα κόσμο γεμάτο ανασφάλεια. Η Ελλάδα ή θα γίνει πειραματόζωο κοινωνικής παρακμής ή πρωτόγνωρο εργαστήριο του «άλλου δρόμου». Η νεολαία δεν έχει να φοβηθεί τίποτε από την αναταραχή. Δεν είναι τρόμος η ακυβερνησία. Τρόμος είναι μια κυβέρνηση εντολοδόχος των επιταγών του μεγάλου κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ. Τρόμος είναι να κάνει ό,τι θέλει η Τρόικα και οι κυβερνώντες χωρίς να δίνουν δεκάρα τσακιστή για το λαό. Η νεολαία έχει κάθε συμφέρον να θέσει τη δημιουργικότητά της, την ορμή και τα όνειρα της στην υπόθεση της μεγάλης πολιτικής μεταβολής, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της κοινωνικής χειραφέτησης. Με διεθνιστική αλληλεγγύη! Απομονώνοντας τις φωνές του εθνικού απομονωτισμού και τσακίζοντας τους φασίστες που δηλητηριάζουν τη λαϊκή δυσaráεσκεια με ρατσιστικό μίσος, ναζιστική ρητορεία και τα βάζουν με όλους εκτός από το κράτος και το κεφάλαιο, το οποίο υπηρετούν.

Είναι λύση το άκυρο και η αποχή;

Δεν απέχουμε από καμιά μάχη κι ούτε από την εκλογική. Μόνη χαμένη ψήφος είναι η ψήφος που δε δόθηκε εκεί που έπρεπε. Χαμένη ψήφος είναι αυτή που δίνεται στη βάση δεξιών ή «αριστερών» αυταπατών και όχι με γνώμονα τις ανάγκες και τα δικαιώματά μας. Πόσο μάλλον τώρα που οι εκλογές δε θα λήξουν τη μάχη, αλλά θα διαμορφώσουν το πεδίο στο οποίο αυτή θα δοθεί. Τα άκυρο και η αποχή βγάζουν λάδι τα κόμματα του μνημονίου και συμβάλλουν στην πολιτική σταθερότητα, που θα σημάνει νέο γύρο κοινωνικής λεηλασίας. Το αποτέλεσμα της κάλπης πρέπει να είναι μια ηχηρή αποτύπωση της λαϊκής οργής και της νέας ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων. Να μην μπορέσουν οι δυνάμεις του «μαύρου μετώπου» να συγκροτήσουν κυβέρνηση και στον αντίποδα ένα ηχηρό παρόν της αντικαπιταλιστικής αριστεράς! Το ραντεβού δεν είναι μόνο στις 6 Μάη. Είναι και πριν και μετά από αυτή την ημερομηνία, ώστε τη λύση τελικά να τη δώσει ο κυρίαρχος λαός με τα δικά του όργανα πραγματικής δημοκρατίας στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, τις πλατείες και τους δρόμους του αγώνα!

**Ψηφίζουμε όπως αγωνιζόμαστε!
Ενισχύουμε την**

